

עין משפט
גַר מִצוּחַ

ג א מיי פ"ג מהל' גנות הטומאה הל' א':

גליון הש"ס

תרס' ד"ה בגדי וכו'
זה נשטא הוא ונגדיו בנושא רוקן של זב.
עיין בהר"ש פ"א מ"ג דלניס:

מוסף רש"י

חולין שנעשר על טהרת הקודש. כגון אדם הרגיל לאכול קדשים ורזה להיות רגיל מדי בשמירת טהרתן ושומר חף חולין מכל טומאות הפוסלות בקדש (חורין ג:). דקבל עליה לאכול בטרתא קודש שרואה להרגיל עצמו בטרתא קדשים שאם יאכל שלמים או מזה יהא בקי בשמירתן (שם ב:). כקודש דמזל ומימי להכליל מדרבנן דמזל טומאות הפוסלות בזה (שם).

רבינו חננאל

נמי אית ליה א' ואמר עולא אמרו ליה והתניא בהוראי ד' יהודה אומר מאיר היה אומר מטבילין בין בתחתונה בין בעליונה ואני אומר בתחתונה ולא בעליונה. אימא לר"י גוד אחות אית ליה גוד אסיק לית ליה א"ל אי תניא הכי בהדיא הא אפשרטא בעיא דילך: **בתנא'** טביל לחולין הוחזק לחולין אסור למעשר כו'. פ"י זה מעשר שני הוא דהכיב ביה ואכלת לפני ה' אלהך מעשר דגדג וגו' ומתניתין רבנן הוא דאמרי יש מעלה למעשר א"י החולין ומקשינן קמא סיפא בגדי עם הארץ מדרס לפרושין פירוש הפרושין שהן חברים האוכלים חוליהן בטהרה וכשנזעזעו בבגדי עם הארץ כאילו נטמאו מדרס וצריכין טבילה לאכול חוליהן בטהרה וקתני בתר הא בגדי פרושין מדרס לאוכלי תרומה דייקתן מדרלא קתני מדרס לאוכלי מעשר שימ חולין ומעשר שני כי הדדי גינתו לית בבייהו מעלה

א' חלי צ"ל ואמר ליה עולא והתניא וכו'.

יט:

בתחתונה ו**לא בעליונה**. משמע הכל דקטפרס הוי חיבור ^(א) ואין תנן ^(ב) ומיימי לה פ"ב דגיטין (דף טו. ושם) הנזק והקטפרס ומשקה טופח אינו חיבור לא לטומאה ולא לטהרה ועוד למה לי ג' גממיות בתרי סגי בזה כ' וצוה כ' וחדלית מחברתן

ומירן ר"ת דשאני הכא דליכא מקוה שלם בצמנע וכן משמע צפ' בתרא דע"ז (דף עב. ושם) מתוך פרש"י ^(א) שפי' קטפרס גממיות בזה כ' וצוה כ' וחדלית מחברתן ולא נקט ג' כדליכא הכא אלמא מסתבר ליה טעמא שיש לחלק ולא תתמה היכי מדמה ליה למיפשט מהך דהכא ^(ב) צעיימו מהו להטביל מחטין וזניורות בראשו של ראשון כההוא דלעיל ולא קאמר ^(א) דשאני התם משום מקוה שלם דהתם לעיל איכא טעמא אחרינא ^(א) קטפרס שסופו לירד מה שבראשו של ראשון ובהכי מתלנינן קושיא אחרינ' דקשיא לר"ת דמשמע התם בגיטין דנזקק וקטפרס אינו חיבור ומסיק

לענין מקואות ור' יהודה היא משמע דאף ר' יהודה מודי ליה ולעיל קאמר אם היו רגליו של ראשון נוגעות במים אף שני טהור אלמא קטפרס חיבור אלא ודאי שאני הכא שסופו לירד ומיהו יש לדחות ק"ל דלא מוקי כר' יהודה רק ההיא דטופח ע"מ להטפית ולא

תניא בזהאי ההוא דנזקק וקטפרס וההוא דפ' בתרא דע"ז (ג"ז סז:) גצי המערה ^(א) יין נסך מחצית לצור דלא חשיב נזקק חיבור אע"ג דסופו לירד יש לחלק בין נזקק לקטפרס דאין דרך נזקק לבא כי אם דרך אויר ובי ^(ב) מדייק התם ^(ב) מגישתא ובת גישתא דלחא נכרי ידיה עילויה ואסרייה רבא שמע מינה נזקק חיבור ולא מחשב קטפרס י"ל דלא דמי לרגליו של שני נוגעות במים דהא יין שבחוך הגישתא אין סופו לירד בחוך החצית ולפי מה שפירש הר"י התם ההיא דנזקק וקטפרס מיתניא לענין השקה במס' טהרות (פ"ח מ"ט) דומיא דרישא דמקל מלא משקין טמאין והשיקו למקוה או יתכן שפיר ההיא דהכא לענין טבילה מהני נזקק וקטפרס ואפי' לית בייה מ' סאה נמי מטבילין בתחתונה ובי נקט מ' סאה לרבותא דעליונה דאין מטבילין בזה ור' יהודה היא א"נ לאשמעינן דלפ"ה קתני בסיפא בתוספתא וחק"א אין מטבילין אלא בצמנעית ^(א) ואע"פ שיש ארצעים בצמנעית אין מטבילין בתחתונה והתם הארכתמי ולא שיך הכא כלל רק לקמן אפרש (בפ' חומר בקודש דף כא: ד"ה כעוביה): ^(א) **בגדי ע"ה מדרס** **לפרושים**. דחיישין שמא ישבה אשתו נדה עליהן כדליאתא בפ"ב דחולין (דף לה: ושם) אבל משום ^(א) עצמו לא חיישין דאין מטמא דהסיטו וכן משמע טילה דניזקין (גיטין דף סא: ושם) דפרין וליחוש שמא טהרה וכן דעתו נדה וכן תנן פירש דטהרות (מ"ו) הגנבים שנכנסו לבית אינו טמא אלא מקום רגלי הגנבים אבל משנכנסו ומושבזות וכלי חרס המוקפים טהורין אלמא דלא מטמא לא משא ולא היסט וכי תנן התם (פ"ח מ"א) הדר עם ע"ה בחצר ושכח כלים בחצר אפי' חציות המוקפות כמ"ד פתיל טמאים התם בשביל אשתו שהיא לשם תדע מדנקט לישנא דדירה אך קשיא דתנן התם לעיל מינה (בפ"י מ"ה) המניח ע"ה ^(ב) בחצרו בזמן שרואה הנכנסין והיוצאין כו' בזמן שאינו רואה הנכנסין והיוצאין אפי' מוצל אפי' כפות כלומר גידס שאינו יכול לילך הכל טמא ואין לומר דהתם נמי בשביל אשתו דהא מניח קתני לשון אקראי ועוד מאי אפילו מוצל איזה רבותא הוי כיון דלא הוי טומאה בשביל זה והיה נראה לי דללא טעמא משום היסט אלא משום דטרח ומוזיף וכי רואה את הנכנסין ^(א) מרתת דנתפש בגבז אבל קשיא לי דתנן התם (פ"י מ"א) הנועל בית הבד בפני הצדדין והיו שם כלים טמאים מדרס משמע דמטמא מדרס ובסמוך קאמר **א"ר יוסי ודי מפני מה טמאים אלא שאין ע"ה בקיאים בהיסט ועוד כיון דחכמים גזרו עליהם להיות כוזבין לכל דבריהם אמאי אין מוטמאין בהיסט נדה וכן דעין וזו עוד דגזרו עליהן מעיינות לקמן ^(א) דגזרו על רוקן כדיון מפוטטוי"א מפרש משום דע"ה אינו מטמא כוז דע"ה ר' נח: לג: ושם) הכא בכותי שטבל ודרס על בגדי חבר דאי משום טומאת ע"ה הא טביל ליה אלמא אי לא טביל מטמא מדרס ומירך ר"ת דודאי אינו מטמא מדרס והיסט דמשום תקנת השוק נגעו בזה כדאמרין ^(א) לפי שלעולם לא ימצאו אדם מעביר חצית ממקום למקום ואין גזרין גזרה על הצבזב אא"כ יכולין לעמוד בזה והכי משמע לקמן בפרקין ^(א) שאינו מטמא בהיסט הרי שהיו חמריו ופועליו טעונין טהרות כו' טהרות טהורות ואם אמר לכך כו' ומסיק מאי שנא רישא ומאי שנא סיפא ומשני במטהר חמריו ופועליו לכך משמע דלא מוקי לה במטהר רק משום דק"ל רישא לסיפא ולא קשיא ליה דמטמא ליה בהיסט משום דקים ליה דלא מטמא וההיא דנדה בלא טבל מטמא ליה במגע והא דנקט ודרס משום דבעי למהוי בגד חבר לתחת רגלו של כותי דהכי קתני התם במתני' ומטמא משכב תחתון כעליון ואין להקשות ^(א) דלא מוקי לה בשלא טבל וכשיש דבר חוץ בין רגלו לבגד משום דע"כ אכטריך לאוקמי כשטבל כי היכי דליהוי ספק ספקיא דאי לא טבל מה לי בועל בקרוב מה לי בועל ברחוק והכר רבי משה מפוטטוי"א מפרש משום דע"ה אינו מטמא כוז אלא רק מטעם בגדיו משום שהוא נושא המדרס שהוא לבוש בגדיו שיטבה עליהם אשתו נדה וזניורה שלו טמא משום שנגעה בשפתיו וקשה דאמרין צפ' בנות כותים (ג"ז סז) מעשה בכ"ג שהלך בשוק ונתזה זניורה של זדוקים בצגדיו וקרב אלל אשתו כו' ופרין ומיפוק ליה משום זניורה דע"ה ^(א) כלומר אפילו לא היה טמא בשביל אשתו דלרבה הואיל דאם בועל נדה * היה נטמא הוא ובגדיו כנושא רוקן של זב ואי משום זניורה דע"ה בגד לחוד הוא דנטמא ואין לומר דמשום גופו לא היה חש רק משום בגדיו דלררבה טומאת גופו חמירא לן ועוד קשה דדי מוקי לה בכותי ערוס למה לי טבל אפי' לא טבל ^(א) נמי כיון דהאידנא לאו נושא המדרס הוי לא היו אלא ראשון ואינו מטמא כלי ועוד קשה למור"י דתניא בזהדיא בתוספתא (פ"ג) ספק ^(א) רשות ע"ה מדרסו והסיטו וחלצו טהור לחולין וטמא לתרומה ע"כ היה נראה לפרש דלגבי תרומה מטמא כל דבר כוז אבל טהור לחולין וכל הי דלשכתן דמטמא מוקמינן בתרומה וכי קפרין בגיטין (דף סא:) וליחוש שמא תסיטס אשתו נדה אע"ג דבתרומה קיימא התם מילתא דפסיקא ליה נקט ואחאי ועוד דחייס לטומאה דלוריייתא ולא לשל טומאה דרבנן וכי קאמר בחולין (דף לה:) שמא תשבז עליהם אשתו נדה משום אינך נקטיה ורואיה לדבריו מזניו צירושלמי דקאמר בגדי פרושים מדרס לאוכלי תרומה ובעי גופו של פרוש מהו שיעשה כוז אלל תרומה התיב והתנינן המניח ע"ה בחוך ביתו לשמרו כיון שהוא רואה את הנכנסין ואת היוצאין כו' אבל משכבות וכלי חרס מוקפין טהורין ואי תימא עשו גופו כוז אלל תרומה אפי' מוקפין טמאים א"ר יהודה תפתר בע"ה אלל פרוש ולית את כלום והשתא לא מביעיא ליה אלא פרוש אלל תרומה אלל ע"ה אלל תרומה פשיטא ליה א"ל ר' מנא כל מה דאנו קיימין בתרומה אנו קיימין תדע לך שכן הוא דתנינן אפי' מוצל אפי' כפות הכל טמא כלום יהיו טמאים אלא משום היסט ולא כן א"ר יוחנן ולא חלניות ולא הסיטות ולא רה"י ולא רשות ע"ה אלל תרומה כלומר דלא שיך כלל רשות ע"ה אלל תרומה משטמא בהיסט ומתני' בע"ה מיירי אלל פרוש אלו מטמא מדרס היסט והקשה לו הר"י דאמר שילהי פ' הניזקין (גיטין סב:) אין עושין חלת ע"ה בטרה לפי שכבר טימא אותה אבל עושין עיסתו בטרהה וטעל הימנה כדי חלה ומניחה בכפישא או בצחנותא וכשצא ע"ה נוטל שתייה ואינו מושש לפי שהכלי אינו מקבל טומאה ואמאי כיון שהוא מטמא היסט לתרומה הא קא מטמא לחלה וי"ל דהתם כיון שלא קרא לו שם עדיין הו"ל חולין דפתיכי בזה חלה דלא מטמא בהיסט וכן משמע לישנא דנקט כדי חלה ולא חלה עדיין ואיהו במגע מטמא ולהכי פריך דלמא נגע:**

אין דורשין פרק שני חגיגה

^(א) וה"ג **מאיר** **היה אומר מטבילין בעליונה**. וי"ג מכלל דר' יהודה. וה"פ ר' יהודה אומר מאיר היה אומר מטבילין בעליונה דאמר גוד אסיק את מי אמנעייתה למעלה ע"י חדלית של גשמים להכשיר את העליונה וכל שכן דמטבילין בתחתונה דכיון דלית ליה גוד אסיק כ"ש דלית ליה גוד אחית. ומדלא קתני ואני חולק עליו לומר כך וכן ש"מ דר' יהודה כר"מ ס"ל: **והא סניא**. דחלוק עליוס: ^(א) וה"ג **מאיר היה אומר מטבילין בעליונה ואני אומר בתחתונה ולא בעליונה**. אלמא פליג עליה: **אמר לנו אי סניא**. בזהדי דחולקין תניא ונלך אחריה וחזר איני צי. וצלשון הכתוב בספרים איני יכול להעמידה דל"כ מתנייתא קשיין אהדדי ומאי חזית דליית לבתרייתא: **רבנן היא**. דפליגי עליה דר"מ בכל הטעון ציאת מיס מדברי סופרים ואסרוהו בנעשר: **מדרס לאוכלי פרומה**. ולא אמר מדרס למעשר: **חמש מעלות**. פרושים ואוכלי מעשר ומטאת: **שנעשו על טהרה הקודש**. מקבל עליו לאכול חוליו בטרהת הקודש כדי שיהו בני צימו וזהירין ובקיאים בטרהת הקודש: **מדרלא**

ואוכלי תרומה ואוכלי קודש אדם הרגיל לאכול קדשים מקבל עליו לאכול חוליו בטרהת הקודש כדי שיהו בני צימו וזהירין ובקיאים בטרהת הקודש: **מדרלא**

יין נסך מחצית לצור דלא חשיב נזקק חיבור אע"ג גצי המערה ^(א) יין נסך מחצית לצור דלא חשיב נזקק חיבור אע"ג דסופו לירד יש לחלק בין נזקק לקטפרס דאין דרך נזקק לבא כי אם דרך אויר ובי ^(ב) מדייק התם ^(ב) מגישתא ובת גישתא דלחא נכרי ידיה עילויה ואסרייה רבא שמע מינה נזקק חיבור ולא מחשב קטפרס י"ל דלא דמי לרגליו של שני נוגעות במים דהא יין שבחוך הגישתא אין סופו לירד בחוך החצית ולפי מה שפירש הר"י התם ההיא דנזקק וקטפרס מיתניא לענין השקה במס' טהרות (פ"ח מ"ט) דומיא דרישא דמקל מלא משקין טמאין והשיקו למקוה או יתכן שפיר ההיא דהכא לענין טבילה מהני נזקק וקטפרס ואפי' לית בייה מ' סאה נמי מטבילין בתחתונה וכי נקט מ' סאה לרבותא דעליונה דאין מטבילין בזה ור' יהודה היא א"נ לאשמעינן דלפ"ה קתני בסיפא בתוספתא וחק"א אין מטבילין אלא בצמנעית ^(א) ואע"פ שיש ארצעים בצמנעית אין מטבילין בתחתונה והתם הארכתמי ולא שיך הכא כלל רק לקמן אפרש (בפ' חומר בקודש דף כא: ד"ה כעוביה): ^(א) **בגדי ע"ה מדרס** **לפרושים**. דחיישין שמא ישבה אשתו נדה עליהן כדליאתא בפ"ב דחולין (דף לה: ושם) אבל משום ^(א) עצמו לא חיישין דאין מטמא דהסיטו וכן משמע טילה דניזקין (גיטין דף סא: ושם) דפרין וליחוש שמא טהרה וכן דעתו נדה וכן תנן פירש דטהרות (מ"ו) הגנבים שנכנסו לבית אינו טמא אלא מקום רגלי הגנבים אבל משנכנסו ומושבזות וכלי חרס המוקפים טהורין אלמא דלא מטמא לא משא ולא היסט וכי תנן התם (פ"ח מ"א) הדר עם ע"ה בחצר ושכח כלים בחצר אפי' חציות המוקפות כמ"ד פתיל טמאים התם בשביל אשתו שהיא לשם תדע מדנקט לישנא דדירה אך קשיא דתנן התם לעיל מינה (בפ"י מ"ה) המניח ע"ה ^(ב) בחצרו בזמן שרואה הנכנסין והיוצאין אפי' מוצל אפי' כפות כלומר גידס שאינו יכול לילך הכל טמא ואין לומר דהתם נמי בשביל אשתו דהא מניח קתני לשון אקראי ועוד מאי אפילו מוצל איזה רבותא הוי כיון דלא הוי טומאה בשביל זה והיה נראה לי דללא טעמא משום היסט אלא משום דטרח ומוזיף וכי רואה את הנכנסין ^(א) מרתת דנתפש בגבז אבל קשיא לי דתנן התם (פ"י מ"א) הנועל בית הבד בפני הצדדין והיו שם כלים טמאים מדרס משמע דמטמא מדרס ובסמוך קאמר **א"ר יוסי ודי מפני מה טמאים אלא שאין ע"ה בקיאים בהיסט ועוד כיון דחכמים גזרו עליהם להיות כוזבין לכל דבריהם אמאי אין מוטמאין בהיסט נדה וכן דעין וזו עוד דגזרו עליהן מעיינות לקמן ^(א) דגזרו על רוקן כדיון מפוטטוי"א מפרש משום דע"ה אינו מטמא כוז דע"ה ר' נח: לג: ושם) הכא בכותי שטבל ודרס על בגדי חבר דאי משום טומאת ע"ה הא טביל ליה אלמא אי לא טביל מטמא מדרס ומירך ר"ת דודאי אינו מטמא מדרס והיסט דמשום תקנת השוק נגעו בזה כדאמרין ^(א) לפי שלעולם לא ימצאו אדם מעביר חצית ממקום למקום ואין גזרין גזרה על הצבזב אא"כ יכולין לעמוד בזה והכי משמע לקמן בפרקין ^(א) שאינו מטמא בהיסט הרי שהיו חמריו ופועליו טעונין טהרות כו' טהרות טהורות ואם אמר לכך כו' ומסיק מאי שנא רישא ומאי שנא סיפא ומשני במטהר חמריו ופועליו לכך משמע דלא מוקי לה במטהר רק משום דק"ל רישא לסיפא ולא קשיא ליה דמטמא ליה בהיסט משום דקים ליה דלא מטמא וההיא דנדה בלא טבל מטמא ליה במגע והא דנקט ודרס משום דבעי למהוי בגד חבר לתחת רגלו של כותי דהכי קתני התם במתני' ומטמא משכב תחתון כעליון ואין להקשות ^(א) דלא מוקי לה בשלא טבל וכשיש דבר חוץ בין רגלו לבגד משום דע"כ אכטריך לאוקמי כשטבל כי היכי דליהוי ספק ספקיא דאי לא טבל מה לי בועל בקרוב מה לי בועל ברחוק והכר רבי משה מפוטטוי"א מפרש משום דע"ה אינו מטמא כוז אלא רק מטעם בגדיו משום שהוא נושא המדרס שהוא לבוש בגדיו שיטבה עליהם אשתו נדה וזניורה שלו טמא משום שנגעה בשפתיו וקשה דאמרין צפ' בנות כותים (ג"ז סז) מעשה בכ"ג שהלך בשוק ונתזה זניורה של זדוקים בצגדיו וקרב אלל אשתו כו' ופרין ומיפוק ליה משום זניורה דע"ה ^(א) כלומר אפילו לא היה טמא בשביל אשתו דלרבה הוא ובגדיו כנושא רוקן של זב ואי משום זניורה דע"ה בגד לחוד הוא דנטמא ואין לומר דמשום גופו לא היה חש רק משום בגדיו דלררבה טומאת גופו חמירא לן ועוד קשה דדי מוקי לה בכותי ערוס למה לי טבל אפי' לא טבל ^(א) נמי כיון דהאידנא לאו נושא המדרס הוי לא היו אלא ראשון ואינו מטמא כלי ועוד קשה למור"י דתניא בזהדיא בתוספתא (פ"ג) ספק ^(א) רשות ע"ה מדרסו והסיטו וחלצו טהור לחולין וטמא לתרומה ע"כ היה נראה לפרש דלגבי תרומה מטמא כל דבר כוז אבל טהור לחולין וכל הי דלשכתן דמטמא מוקמינן בתרומה וכי קפרין בגיטין (דף סא:) וליחוש שמא תסיטס אשתו נדה אע"ג דבתרומה קיימא התם מילתא דפסיקא ליה נקט ואחאי ועוד דחייס לטומאה דלוריייתא ולא לשל טומאה דרבנן וכי קאמר בחולין (דף לה:) שמא תשבז עליהם אשתו נדה משום אינך נקטיה ורואיה לדבריו מזניו צירושלמי דקאמר בגדי פרושים מדרס לאוכלי תרומה ובעי גופו של פרוש מהו שיעשה כוז אלל תרומה התיב והתנינן המניח ע"ה בחוך ביתו לשמרו כיון שהוא רואה את הנכנסין ואת היוצאין כו' אבל משכבות וכלי חרס מוקפין טהורין ואי תימא עשו גופו כוז אלל תרומה אפי' מוקפין טמאים א"ר יהודה תפתר בע"ה אלל פרוש ולית את כלום והשתא לא מביעיא ליה אלא פרוש אלל תרומה אלל ע"ה אלל תרומה פשיטא ליה א"ל ר' מנא כל מה דאנו קיימין בתרומה אנו קיימין תדע לך שכן הוא דתנינן אפי' מוצל אפי' כפות הכל טמא כלום יהיו טמאים אלא משום היסט ולא כן א"ר יוחנן ולא חלניות ולא הסיטות ולא רה"י ולא רשות ע"ה אלל תרומה כלל רשות ע"ה אלל תרומה משטמא בהיסט ומתני' בע"ה מיירי אלל פרוש אלו מטמא מדרס היסט והקשה לו הר"י דאמר שילהי פ' הניזקין (גיטין סב:) אין עושין חלת ע"ה בטרה לפי שכבר טימא אותה אבל עושין עיסתו בטרהה וטעל הימנה כדי חלה ומניחה בכפישא או בצחנותא וכשצא ע"ה נוטל שתייה ואינו מושש לפי שהכלי אינו מקבל טומאה ואמאי כיון קא מטמא לחלה וי"ל דהתם כיון שלא קרא לו שם עדיין הו"ל חולין דפתיכי בזה חלה דלא מטמא בהיסט וכן משמע לישנא דנקט כדי חלה ולא חלה עדיין ואיהו במגע מטמא ולהכי פריך דלמא נגע:**

רבי

דהצדדין אין חוששין בטומאה ונטמאו בכלים טמאים מדרס דמטמאין אדם וכלים וחזרו וטימאו את הכל ור' יהודה אומר בית הבד טהור דטהרים על טומאות ודאי הויעל וחבר זה היתרס לכך ור' יוסי כר"מ ס"ל אלא דסביר דחוששין למגע אבל אין בקיאות ונטמאו על ידי שהסיטו לאותן כלים אע"פ שלא נגעו בזה: (ב) בא"ד דמשום תקנת השוק נגעו בזה כדאמרין בעלמא לפי שלעולם לא שאינו מטמא בהיסט דתניא הרי שניו: (א) בא"ד ואין להקשות אמאי לא מוקי לה וכו' מפוטטוי"א מפרש דלשום דבר ע"ה אינו מטמא כוז וכו' של זדוקין בצגדיו וקדם אלל אשתו: (ב) בא"ד כלומר אפילו לא היה טמא בשביל אשתו מ"מ טמא משום צנורא דע"ה ומה הואיל במה שקדם אצל אשתו ומאי פריך הרבה הורעיל דאם בועל נדה היה: (ג) בא"ד למה לי טבל אפילו לא טבל. י"ב קשה הא אינטריך לאוקמיה בטבל כי היכי דליהוי ספק ספקיא כמו בסמוך לפי מירון ר"ת [והשאר חסר]: (ד) בא"ד רשות ע"ה ומדרסו וכו' המיר רבי חנין והתנינן וכו' צימו לשמרו בזמן שהוא רואה וכו' אלל המשכבות והמושבות וכלי חרס מוקפפים צמיד פתיל טהורין וכו' טמאים מושום היסט אמר ר' יהודה תפתר בע"ה אלל פרוש ולית את שמע מינה כלום והשתא וכו' ר' מנא כל מה דאנו קיימין הבא בתרומה אנו קיימין וכו' כלום אמרו יהיו טמאים וכו' אלל פרוש אצל תרומה אינו מטמא וכו' והקשה לו הר"י מזהא דלמר וכו' ולהכי פריך החם דלמא נגע:

מסורת הש"ס

(א) [תוספתא מקואות פ"ג], (ב) [שבת קטו: וי"ק], (ג) [חולין ב: דהה ע"א:], (ד) [שין מעב"ל א] ע"כשיך [ע"א:], (א) [טהרות פ"ח לע"א:], (א) [טהרות פ"ח מ"ט:], (א) [בד"ה ולא לטהרה:], (א) [צ"ל דשמי הכא. מהרש"א,], (ט) [דף עב:], (א) [שיך לעיל בנשטה ע"א:], (א) [צ"ל בחוך ביתו], (א) [דף כג:], (א) [דף כד:], (א) [דף כד:]

הגהות הב"ח

(א) תרס' ד"ה בתחתונה וכו' הוי חיבור ואילו במסכת טהרות פרק שמיני תנן ומיימי לה וכו' שלם בצמנע וכן משמע צפ' שני דגיטין מתוך פרש"י. י"ב אבל בפרק בתרא דמקטע ע"ז פי' דבדך אחר: (ב) בא"ד למפשט מהך דהכא ההיא בעיור דלעיל מהו להטביל וכו' בראשו של ראשון ולא קאמר דשאני התם משום דאיכא מקוה כל"ל ומינות כההיא דלעיל מתקן: (ג) בא"ד דבקטפרס שסופו וכו' של ראשון הוה חיבור ובהכי מתלנינן וכו' התם גיטין דקטפרס אינו חיבור ודמסיק לענין וכו' יש לדקות הך קרישאי דלא מוקי וכו' ע"מ להטפית חיבור ולא ההוא דנזקק כל"ל ומינות מילא בזהדי מתקן: (ד) בא"ד גצי המערה מחצית לצור כל"ל ומינות יין נסך מתקן: (ה) בא"ד ובי מדרמה התם לגישתא ובת גישתא וכו' דלא דמי להגיו של ראשון נוגעות וכו' הר"י התם דההיא דנזקק וכו' א"ל יתכן שפיר דהכא כל"ל ומינת ההיא מתקן: (א) בא"ד דאע"פ שם ארבעים וכו' לקמן אפרש י"ב בדף כ"א ד"ה כעובי: (א) ד"ה בגדי עם הארץ וכו' אלל משום ע"ה עצמו לא חיישין וכו' אלל ההשכבות והמושבות וכלי חרס המוקפים צמיד פתיל טהורין אלמא דלא מטמא לא במושב ולא בהיסט וכו' תנן וכו' ואפילו חציות המוקפים למ"ד פתיל הרי אלו טמאים התם וכו' המניח ע"ה הארץ בחוך ביתו לשמורו בזמן שרואה: (ב) בא"ד וכו' רואה את הנכנסין והיוצאין מרתת דנתפש כנגד (אבל קשיא לי דהסיטות בפנים תדע שהרי לא מתייטבה לא במיריותו של ר"ת ולא בפ"י ה"ר ר' משה והתלמיד הבין דהכי תנן והיו שם כלים כל אותן הכלים טמאין מדרס ואין זה אלל משום דהצדדין טמאים דמטמאין מדרס וע"ד רבי יוסי הבין נמי הא דקאמר ר' יוסי אלל שאין ע"ה בקיאות בהיסט כלומר לופיך מטמאין בהיסט וטעוה הוא לפרש כן אלא הכי תנן והיו שם כלים טמאים מדרס פי' שכבר נטמאו הכלים טומאת מדרס ופליגי בזה תנאי ר"מ אומר בית הבד טמא משום